

РЕШЕНИЕ

№ 4295

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 01.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3468** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл.121, ал.2 ДОПК.
Образувано е по жалба с вх. №53-06-2931#2/ 10.04.2020 г. по описа на ТД на НАП, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПО-63/25.03.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-2931/16.03.2020 г. на [фирма] срещу Постановление с изх. № С200022-023-0000707/27.02.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ), издадено от Г. Ш. – старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено, като незаконосъобразно, поради нарушения на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Твърди се, че процесното постановление е издадено без наличието на мотиви, респ. на основания за налагане на обезпечителни мерки. Не били посочени никакви конкретни обстоятелства, въз основа на които органът е приел, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. Напротив, с последната ревизия извършена на дружеството– жалбоподател, били признати за реални доставките от трето лице, като в резултат на жалбоподателя следва да бъде възстановен данъчен кредит. Заявява се, че в конкретния случай се касае за търсене на солидарна отговорност за задължения на третото лице- доставчик, но самият публичен изпълнител заявявал, че такива задължения към момента нямало установени, а се очаквало да бъдат установени в хода на провежданото ревизионно производство спрямо въпросното трето лице. Твърди се също така, че наложената обезпечителна

мярка била и несъразмерна, тъй като бил наложен заповор върху всички налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството в [фирма] и в [фирма], депозити, вложени вещи в трезори, касети, за сумата от 101 898,73 лв., като в случая несъмнено била блокирана напълно дейността на дружеството.

В съдебното заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Б., която пледира за уважаване на жалбата. Претендира разноски по представен списък (стр.40).

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли решението на директора на ТД на НАП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София- град, III отд., 73 с- в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221420000742-020-001 от 06.02.2020 г. /л.8/ е възложена ревизия на [фирма] за установяване на отговорност по ЗДДС по доставки, извършени от [фирма], за периода от 01.06.2018 г. до 31.12.2018 г. Ревизията е за установяване на отговорност по чл.177 ЗДДС за задължения по ДДС на „Б. 2008“, за извършени доставки, документирани с фактури, съгласно списък.

На 10.02.2020 г. от Т. В. – гл. инспектор по приходите, в качеството на ръководител на ревизия е отправено Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221420000742-039-001/10.02.2020 г. до Дирекция „Събиране“ ТД С. /л.23/. В същото са изложени следните обстоятелства: Със ЗВР № Р-22221420000742-020-001 от 06.02.2020 г. е възложена ревизия на [фирма] за установяване на отговорност по ЗДДС по доставки, извършени от [фирма] за периода от 01.06.2018 г. до 31.12.2018 г. При повторно извършена ревизия по ЗДДС на [фирма], за периода от 01.06.2018 г. до 31.08.2018 г. е признато правото на данъчен кредит за доставки по фактури, издадени от [фирма] в размер общо на 88 281,51 лв., като ревизията приключила с издаването на Ревизионен доклад с установен ДДС, подлежащ на възстановяване. На доставчика [фирма] се извършва ревизия за периода от 01.06.2018 г. до 31.08.2018 г., като според ревизиращия орган се очаквало да бъдат установени задължения. При извършена служебна проверка установили, че [фирма] не притежавало недвижимо имущество или МПС. Сочи се, че очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с РА са в размер на 88281.51 лв.- главница и лихва-13617.22 лв.

На 27.02.2020 г. е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № С200022-023-0000707/ 27.02.2020 г. от старши публичен изпълнител при ТД на НАП С.- Г. Ш. /л.22/, въз основа на посоченото искане, във връзка с възложената ревизия ЗВР № Р-22221420000742-020-001 от 06.02.2020 г. и след преценка, че ще се затрудни събирането на публично вземане в общ предполагаем размер на 101989.73 лв.. С ПНПОМ на [фирма] на основание чл.121, ал.1 ДОПК, са наложени следните обезпечителни мерки: заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма] за сумата от 101 898,73 лв. и в [фирма] за сумата от 101 898,73 лв.

На 27.02.2020 г. са изпратени заповорни съобщения до [фирма] /л.24/ и до [фирма]

/л.26/, във връзка с които постъпили и съответните отговори /л.25/ и /л.27/.

ПНПОМ изх. № С200022-023-0000707/ 27.02.2020 г. е обжалвано по административен ред от [фирма] с жалба вх. № 53-06-2931/ 16.03.2020 г. /л.20/.

С оспорваното Решение № ПО-63/ 25.03.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-2931/ 16.03.2020 г. на [фирма] срещу Постановление с изх. № С200022-023-0000707/ 27.02.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от Г. Ш.– старши публичен изпълнител при ТД на НАП– С. /л.17-18/.

По делото са приети като писмени доказателства, приложената административна преписка.

Настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, в законоустановения срок, и от надлежно легитимирана страна.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление са издадени от компетентни органи. Властническите волеизявления са облечени в изискуемата от закона форма. Не се констатира нарушение на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на органите по приходите.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12, ал.2, т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона /ДОПК/ процедура, предпоставки, срокове и органи. В чл.195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания-подлежащи на обезпечение публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение. По силата на чл.195, ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица и обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196, ал.1 ДОПК, като препис от същото се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията. Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК - обезпечението се извършва - с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; със запор на движими вещи и вземания на длъжника; със запор на

сметките на длъжника; със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл.195, ал.1 ДОПК, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията, става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения.

Съгласно чл.121, ал.5 ДОПК, съдът проверява наличието на условията по ал. 1 за налагане на предварителни обезпечителни мерки- с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, както и изпълнението на изискванията по ал. 3- налагат се върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност.

В настоящия случай са налице основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 ДОПК, тъй като публичният изпълнител не е спазил условията по чл. 121, ал. 1 ДОПК за налагането им. На първо място, изложените обстоятелства в искането от 10.02.2020 г., пренесени в ПНПОМ, за предварително обезпечаване на задължения, не биха могли да се възприемат като мотивиране по смисъла на чл. 121, ал. 1 ДОПК. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона (чл.169 АПК) и спазен ли е принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел. В случая, постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание предполагаемият размер на задължението на жалбоподателя, без да е обосновано по какъв начин и въз основа на какви фактически установявания е формиран този предполагаем размер.

Недостатъчно е да се посочи, че във връзка с провежданата ревизия спрямо [фирма] за установяване на отговорност по ЗДДС по доставки, извършени от [фирма], за периода от 01.06.2018 г. до 31.12.2018 г., очакваният размер на задълженията, които ще бъдат допълнително установени с РА са 88281.51 лв.- главница и лихва-13617.22 лв., и че ще се затрудни събирането на този предполагаем размер на публично вземане, тъй като [фирма] не притежавало недвижимо имущество или МПС, а единствено наличието на открити банкови сметки в ТБ О. и ТБ Ю.. В оспорвания административен акт и в ПНПОМ не е посочена, респ. отчетена спецификата на отговорността по чл.177 ЗДДС /посочено като основание във ЗВР за извършване на ревизия на жалбоподателя/, съгласно която регистрирано лице- получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. Още повече, предвид изложеното от приходния орган, че на доставчика [фирма] се извършва ревизия, но за периода от 01.06.2018 г. до

31.08.2018 г. без да са изложени никакви мотиви за предполагаеми данъчни задължения. Същевременно се сочи, че за същия този период от 01.06.2018 г. до 31.08.2018 г., при повторно извършена ревизия по ЗДДС на [фирма], е признато правото на данъчен кредит за доставки по фактури, издадени от [фирма] в размер общо на 88 281,51 лв., като ревизията приключила с издаването на Ревизионен доклад с установен ДДС, подлежащ на възстановяване.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ДОПК предвижда, че обезпечение се извършва, ако без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително, когато е разсрочено или отсрочено. Няма съмнение, че цел на уредбата е защита на публичния интерес, на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите до окончателното му погасяване. Определяща е обаче обезпечителната нужда – възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Освен, че не е обоснован предполагаемият размер на публичното вземане, не е изследвано детайлно и обезпечителната нужда. Преписката не съдържа данни, а и не се твърди, че публичният изпълнител е извършил преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публичните вземания. В ПНПОМ липсва какъвто и да е било анализ на твърдените факти и обстоятелства, за да се приеме, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. В оспореното пред съда решение също не се съдържат такива, които да попълнят фактическото основание на административния акт.

Общо изискване към всеки административен акт е спазване на принципа за съразмерност на административните актове и изпълнението спрямо засягането на правата и законните интереси на адресатите им, прогласен в субсидиарно приложимия АПК - чл. 6, още повече при специалното изискване на чл. 195, ал. 2 от ДОПК за мотивиране на обезпечителната нужда. Ето защо преценка на обезпечителната нужда и съответна на нея мярка, постигаща целта на изпълнението ѝ, по възможност по-благоприятната за длъжника, е дължима и при налагането на обезпечителни мерки по реда на 121 ДОПК. Доколкото в случая не е сторено това, следва да се приеме, че не е спазен и принципа на съразмерност.

По изложените съображения, обжалваното решение като материално незаконосъобразно следва да бъде отменено.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължат поисканите разноски в размер на 50 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, III АО, 73 с-в

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-63/ 25.03.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-06-2931/ 16.03.2020 г. на [фирма] срещу Постановление с изх. № С200022-023-0000707/ 27.02.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от Г. Ш.– старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 50 /петдесет/ лева.

Решението на основание чл.197, ал.4 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: